

Oponentský posudek bakalářské práce Lindy Kočové

Javier Marías y Juan José Millás: Comparación de *Todas las almas* y *El desorden de tu nombre*

Autorka se v práci věnuje dvěma současným španělským autorům; snaží se je zařadit do kontextu moderní španělské literatury, porovnat jejich životní osudy, styl psaní a konkrétně dva romány z konce osmdesátých let.

Je samozřejmé, že jakýkoliv nástin vývoje moderního španělského románu musí být v takovéto práci zákonitě kusý a stručný, ovšem právě proto by se měl soustředit na nejdůležitější momenty a prvky, podat je přehledně a jasně. Exkurze k Unamunovi mi tak připadá zcela zbytečná (smysl by naopak měla u analýzy Millásova románu, kde hra s postavami a výrazná metafikčnost může evokovat Unamunovu „Mlhu“); a také charakteristika generace 98 jako autorů, kteří nehledají fantastická místa, místa z minulosti, atd. (viz str. 3) je zkreslující (vždyť ke generaci 98 je řazen například i modernista Manuel Machado). Rovněž shrnutí poválečného vývoje španělské prózy je kusé a zmatené - místo informací o tom, z kolika škol byl vyloučen Camilo José Cela, by stálo zato jasněji definovat posun od svědecké literatury k experimentalismu a pozdější návrat k příběhu.

Má zásadní námitka se ale týká záměru, který autorka touto prací sleduje, a který je podle mne nenaplněn: srovnání dvou románů (zde se nabízí otázka, proč vůbec tato dvě díla srovnávat; zda to není zcela arbitrární volba). Práce sice oba romány popisuje a zkoumá, ale jejich souvislosti, podobnosti či rozdíly jsou jen mlhavě načrtnuty a kapitola „La comparación del análisis de ambas novelas“ je téměř nejkratší z celé práce (str. 46-47).

Oba romány přitom nabízejí řadu témat k zamyšlení, témat a motivů – např. u Maríase minulost ovlivňující přítomnost, hranice mezi realitou a fikcí (fotky Gawsworthe); u Milláse téma identity (viz samotný titul románu) a zmíněná metafikčnost (Julio vypráví svůj nápad na román, tato dějová kostra románu je kostrou jeho života).

Práce je napsána španělsky, což je určitě cenné, nicméně se domnívám, že čeština by umožnila lepší formulaci myšlenek. A pozor na překlad zásadního termínu: novela je v češtině román, ne novela (str. 50: „nástin španělské novely 20. stol.“).

Závěrem, pokud se chce autorka dále tématu věnovat, měla by dle mého lépe formulovat svůj záměr a pak ho naplnit, a především jasně definovat termíny a zdůvodnit jejich užívání.

Analýza děl těchto dvou autorů může být díky překladům zajímavá i pro české čtenáře.

Práci doporučuji k obhajobě.

Dora Poláková

